

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII Sąd Unijnych Znaków Towarowych i Wzorów
Wspólnotowych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Dietkow

Protokolant: Patrycja Chantaj

po rozpoznaniu na rozprawie 24 lipca 2019 roku w Warszawie

sprawy z powództwa **B. , INC z siedzibą w Phoenix (USA)**

przeciwko **M. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Katowicach**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.034,05 PLN (osiem tysięcy trzydzieści cztery złote i pięć groszy) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 18%, z tym że nie wyższych niż maksymalne odsetki za opóźnienie w stosunku rocznym od kwot:
 - a) 6.777,07 PLN (sześć tysięcy siedemset siedemdziesiąt siedem złotych i siedem groszy) od dnia 1 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty,
 - b) 834,68 PLN (osiemset trzydzieści cztery złote i sześćdziesiąt osiem groszy) od dnia 1 maja 2018 roku do dnia zapłaty,
 - c) 88,00 PLN (osiemdziesiąt osiem złotych) od dnia 1 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty,
 - d) 334,30 PLN (trzysta trzydzieści cztery złote i trzydzieści groszy) od dnia 1 lipca 2018 roku do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 157.386,00 PLN (sto pięćdziesiąt siedem tysięcy trzysta osiemdziesiąt sześć złotych) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 18%, z tym że nie wyższych niż maksymalne odsetki za opóźnienie w stosunku rocznym od dnia 14 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 13.689,00 PLN (trzyście tysięcy sześćset osiemdziesiąt dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Ewa Dietkow

UZASADNIENIE

W pozwie z 12 lipca 2018 roku powód B. INC z siedzibą w Phoenix (USA) wniósł o zasądzenie od pozwanego M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Katowicach:

1. kwoty 8.034,05 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 18% od kwot:
 - a) 6.777,07 zł od 1 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty,
 - b) 834,68 zł od 1 maja 2018 roku do dnia zapłaty,
 - c) 88,00 zł od 1 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty,
 - d) 334,30 zł od 1 lipca 2018 roku do dnia zapłaty oraz
2. kwoty 157.386,00 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 18% w skali roku od 14 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty
3. kosztów procesu.

Pozwany M. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Katowicach wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił:

Powód prowadzi działalność gospodarczą w S. , w P. działa za pośrednictwem B. INC spółki akcyjnej Oddział w P. – dowód – odpis z rejestru stanu A. k. 17, odpis KRS k. 18-20. Powód działając jako podmiot ds. udzielenia licencji w imieniu B. Inc. zawarł 1 stycznia 2015 roku z pozwanym umowę podlicencyjną, na podstawie której z zastrzeżeniem ścisłego przestrzegania warunków umowy, udzielił pozwanemu na okres trwania umowy, ograniczonej, niewyłącznej i niepodlegającej cesji, licencji na używanie należących do powoda oznaczeń identyfikacyjnych w ramach prowadzonego przez pozwanego pod marką „Best Western” obiektu i na jego terenie – dowód – umowa podlicencyjna k. 29-50, pkt 3.1

umowy – k.32. Pozwany otrzymał dostęp do ogólnosiwiatowych programów działania, marketingu i sprzedaży, globalnych systemów dystrybucji, specjalistycznych systemów rezerwacji Best Western, jak również do internetowego portalu rezerwacyjnego pod adresem bestwestern.com – dowód – pkt 4 umowy k.33. W zamian za otrzymywane świadczenia niepieniężne pozwany zobowiązał się uiszczać opłaty licencyjne wyszczególnione w załączniku D do umowy, w terminie 30 dni kalendarzowych od dnia wystawienia przez powoda faktury obejmującej poszczególne opłaty – dowód – pkt 14.1, 14.2 umowy k. 38. Wszystkie opłaty zestawione w załączniku D podlegały rocznemu przeglądowi i korekcie za pisemnym powiadomieniem na 90 dni kalendarzowych przed ich dokonaniem ze strony powoda – dowód – załącznik D k. 59. Strony uzgodniły, że od rozliczeń nieuregulowanych w ciągu 60 dni od daty wystawienia faktury naliczane będą odsetki w wysokości ustalonej co roku przez powoda, ale nie wyższej niż 18 % w skali roku - dowód - pkt 14.1-14.2 umowy k.38. Umowa została zawarta na czas określony tj. na 10 lat licząc od daty jej zawarcia z możliwością jej wcześniejszego wypowiedzenia w wypadkach określonych w umowie, umowa jest automatycznie przedłużana, chyba że pozwany przekaże powodowi z minimum 12 miesięcznym wyprzedzeniem pisemne powiadomienie o zamiarze jej rozwiązania lub nieprzedłużania – dowód – pkt 15.1 umowy k. 39. Powód mógł rozwiązać umowę z dowolnej przyczyny lub bez podawania jakiegokolwiek przyczyny za 180 dniowym pisemnym powiadomieniem przesłanym podlicencjobiorcy – dowód – pkt 15.2 umowy k. 39-40. Pozwany mógł rozwiązać umowę w formie pisemnej z dowolnego powodu lub bez podania przyczyny z zachowaniem 12 miesięcznego okresu wypowiedzenia – dowód – pkt 15.3 f umowy k. 40. W czasie trwania wypowiedzenia postanowienia umowy dotyczące zobowiązań płatniczych pozwanego pozostawały w mocy – dowód – pkt 15.3 f k. 40. Z chwilą rozwiązania umowy, oprócz innych zobowiązań związanych z rozwiązaniem umowy pozwanemu nie przysługiwały żadne dodatkowe prawa, w tym prawo do używania nazwy „Best Western” oraz jakichkolwiek oznaczeń identyfikacyjnych w odniesieniu do obiektu hotelowego, a powód był uprawniony do przyspieszenia terminu wymagalności wszystkich płatności należnych w ramach umowy – dowód – pkt 15.5 umowy k. 41. Strony zgodnie ustaliły, że o ile umowa nie stanowi inaczej, wszelkie zmiany, poprawki, uzgodnienia i modyfikacje obecnej wersji umowy mają moc wiążącą wobec stron dopiero po ich sporządzeniu w formie pisemnej i podpisaniu w imieniu poszczególnych stron przez ich upoważnionych przedstawicieli – dowód - pkt 24.1 umowy k. 48. W celu zapewnienia przejrzystości wzajemnych miesięcznych rozliczeń, powód pierwszego dnia miesiąca wystawiał pozwanemu zestawienie zbiorcze „statement”, zawierające faktury z miesiąca

poprzedzającego. W zestawieniu zawarte były m.in. informacje dotyczące: daty sporządzenia zestawienia w formacie amerykańskim (miesiąc-dzień-rok), zaległości z miesiąca poprzedzającego z wyszczególnieniem należności, od których powód nalicza odsetki (pozycja Service Charge on Balances 60 Days and Older i następna), stawki naliczanych odsetek za opóźnienie zgodnie z umową (informacja o wysokości stawki APR-Annual Percentage Rate); wpłat dokonanych przez pozwanego ze wskazaniem kwoty i daty (rubryka Payments); ewentualnych korekt, uznań i zwrotów (wpisy zawierające zwroty reimbursement lub credit); numerów i dat wystawionych faktur w miesiącu objętym zestawieniem (Date oraz Reference); numeru rachunku oraz łącznej kwoty zaległości, którą pozwany powinien przekazać na rachunek powoda – dowód - zestawienie faktur (statement) od 1 października 2017 roku do 1 czerwca 2018 roku k. 63-82, 95-308. W wiadomości przekazanej pocztą elektroniczną z 8 czerwca 2017 roku powód reprezentowany przez S.K. , pełniącą funkcję Managing Director, poinformował pozwanego o dokonanej korekcie struktury opłat wynikających z umowy oraz wskazał przyczyny korekty – dowód – pismo k. 83-84, tłumaczenie k. 452. Pozwany został zawiadomiony, że od 1 września 2017 roku będzie obciążany stawką naliczaną z tytułu rezerwacji Voice oraz GDS w wysokości po 4,0%, a ponadto zostaje wprowadzona nowa opłata o nazwie Royalty Fee w wysokości 12 zł za pokój. Także powód oświadczył, że połączy dotychczas odrębnie naliczane opłaty: Marketing Fee, Overhead Recovery Fee, Global Reservation Fixed Fund Fee, GSS Fee, QA Assessment Fee oraz Two-Way fee, w jedną łączną opłatę o nazwie Marketing Service Fee. Zdaniem powoda, jest to odpowiedni moment kiedy strony powinny „podpisać nową umowę, a ściślej umowę o gwarantowanym poziomie usługi (SLA)”, celem nowej struktury umowy podlicencyjnej miało być dodanie i doprecyzowanie opłaty licencyjnej i nowej struktury opłat - dowód - pismo wraz z tłumaczeniem k. 83, 452. Powód nie złożył oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, przedstawił pozwanemu treść potencjalnej nowej umowy podlicencyjnej – dowód – pismo powoda z 10 października 2017 roku k. 91-93. Strony podjęły negocjacje związane z możliwą zmianą warunków dotychczasowej współpracy i 15 września 2017 roku pozwany błędnie interpretując zawiadomienie powoda o zmianie struktury opłat zawiadomił powoda, że akceptuje rozwiązanie umowy w trybie pkt 15.2 umowy, czyli z zachowaniem 180-dniowego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na 8 grudnia 2017 roku i proponuje zakończenie współpracy z końcem roku, tj. z 31 grudnia 2017 roku. Jednocześnie pozwany wskazał, iż do 31 grudnia 2017 roku: usunie z hotelu w K. oraz z miejsc publicznie dostępnych wszystkie wewnętrzne i zewnętrzne oznaczenia, materiały promocyjne i inne przedmioty z nazwą „Best Western” i oznaczenia identyfikacyjne, natychmiast podejmie działania wymagane w związku

z rozwiązaniem umowy w ramach Polityki Nazw Domen, natychmiast usunie ze strony internetowej hotelu w K., innych stron i publikacji internetowych, publikacji w formie papierowej oraz innych środków przekazu wszelkie odniesienia do nazwy „Best Western” oraz oznaczenia identyfikacyjne z przygotowanych materiałów reklamowych i promocyjnych, umieszczonych lub dopuszczonych przez B., podjęcie działania wymagane w ramach innych wytycznych, przepisów i rozporządzeń mających wówczas zastosowanie w ramach umowy, natychmiast ureguje wszelkie należności w ramach umowy, obowiązujące z chwilą rozwiązania umowy lub uznane za wymagalne w późniejszym okresie. Pozwany oświadczył, że zaproponowane nowe warunki umowy podlicencyjnej B. nie są możliwe do zaakceptowania ponieważ zawierają istotne zmiany umowy obowiązującej aktualnie. Z treści projektu nowej umowy wynikało między innymi, że pozwany nie będzie miał uprawnienia do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 12 miesięcznego okresu wypowiedzenia, z dowolnego powodu lub bez podania przyczyny, na podstawie dotychczasowego postanowienia pkt 15.3 lit (f) umowy – dowód – pismo pozwanego z 15 września 2017 roku k. 85. Odpowiadając na pisma pozwanego w sprawie rozwiązania przez pozwanego umowy podlicencyjnej powód 10 października 2017 roku zawiadomił i wyjaśnił pozwanemu, że zgodnie z pkt 15.1 umowa jest automatycznie przedłużana, chyba że pozwany przekaze powodowi z minimum 12 miesięcznym wyprzedzeniem pisemne powiadomienie o zamiarze jej rozwiązania lub nieprzedłużania, a zatem pozwany ma cztery opcje:

- 1) pozwany może złożyć wymagane 12 miesięczne wypowiedzenie, w wyniku którego umowa zostanie rozwiązana 15 września 2018 roku (pozwany został pouczony, że zobowiązania płatnicze hotelu będą kontynuowane przez okres wypowiedzenia do 15 września 2018 roku),
- 2) pozwany może rozwiązać umowę przed terminem z dniem 31 grudnia 2017 roku pod warunkiem, że hotel zapłaci na rzecz powoda wszystkie opłaty, które zostałyby wniesione, gdyby zastosował się do wymogu złożenia wypowiedzenia (zatem jak w pierwszym przypadku hotel byłby odpowiedzialny za wszystkie zobowiązania płatnicze do 15 września 2018 roku),
- 3) utrzymanie obowiązującej umowy podlicencyjnej i dodanie do niej nowego brzmienia postanowień dotyczących opłaty licencyjnej oraz nowej struktury opłat. Dodanie nowego brzmienia postanowień dotyczących opłaty licencyjnej miało na celu wyjście naprzeciw prośbom hoteli działających pod marką Best Western w Polsce w zakresie potencjalnych podatków związanych z „opłatą licencyjną”, bo choć powód działa w oparciu o odzyskiwanie kosztów i nie pobiera opłaty

licencyjnej od zysku, to pobiera opłaty umożliwiające pokrycie kosztów związanych z identyfikacją marki oraz kosztów umożliwiających utrzymanie i ochronę swoich znaków handlowych. Powód wprowadzając nową strukturę opłat stara się aby proces ich naliczania był bardziej efektywny i sprawiedliwy dla wszystkich hoteli działających pod marką Best Western w Polsce. Poza zmianą sposobu naliczania opłat za korzystanie z systemu GDS powód proponował także uproszczenie sposobu rozliczeń, wprowadzając jedną stałą opłatę marketingową zamiast kilku, jednocześnie ją zmniejszając (zamiast pobierać opłatę marketingową, opłatę administracyjną, opłatę na globalny fundusz rezerwacji, opłatę GSS, opłatę za kontrolę jakości i miesięczną opłatę za Two-Way),

- 4) podpisanie nowej Umowy Podlicencyjnej w aktualnej wersji, co nie jest obowiązkowe, jednak wobec tego, że nowa struktura opłat obowiązuje od 1 września 2017 roku, wszystkie opłaty mogą być zmieniane przez powoda po przekazaniu powiadomienia z wyprzedzeniem 90 dni w przypadku uzasadnionej przyczyny wg postanowień umowy, a tak właśnie postąpił powód zawiadamiając o zmianie opłat 8 czerwca 2018 roku – dowód – pismo k. 91-93.

Pozwany w kwietniu 2018 roku podjął próbę zarzucenia powodowi niezgodności działania interfejsu Two-Way z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych i odłączenia go 12 grudnia 2017 roku, co miało spowodować przedterminowe wygaśnięcie umowy podlicencyjnej właśnie 12 grudnia 2017 roku – pismo z 13 kwietnia 2018 roku k. 373-375. Pozwany nie zmienił stanowiska co do tego, że umowa podlicencyjna przestała obowiązywać najpóźniej w dniu 31 grudnia 2017 roku wobec jej wypowiedzenia – stanowisko pozwanego w procesie. Zdaniem powoda, korekta struktury opłat w piśmie z 8 czerwca 2017 roku została dokonana na podstawie załącznika D do umowy podlicencyjnej i nie zmieniała uprawnień lub obowiązków pozwanego innych niż płatnicze. Powód przyjął do wiadomości chęć rozwiązania umowy podlicencyjnej przez pozwanego z dniem 31 grudnia 2017 roku, jednak do 15 września 2018 roku pozwany w myśl pkt 15.1 umowy jest zobowiązany do uiszczenia opłat wynikających z umowy i z korekty z 8 czerwca 2017 roku, a te są następujące: na dzień 1 października 2017 roku pozwany powinien zapłacić powodowi 97.050,82 zł w tym równowartość opłat naliczonych za wrzesień 2017 roku w łącznej kwocie 34.711,95 zł oraz opłaty wynikające z opóźnienia w zapłacie za miesiące: czerwiec 2017 (1.490,14 zł), lipiec 2017 (30.164,49 zł) oraz sierpień 2017 (30.684,24 zł). Suma należności za wrzesień 2017 obejmuje również skapitalizowane odsetki za opóźnienie od kwot: 1.490,14

zł (faktury wystawione w czerwcu 2017) oraz 30.164,49 zł (faktury wystawione w lipcu 2017), w związku z upływem 60-dniowego terminu liczonego od momentu wystawienia zbiorczego zestawienia za dany miesiąc. Skapitalizowana suma odsetek stanowi pozycję „Service charges on balances 60 days or older”, umieszczoną na stronie 2 zestawienia (statement) jako odrębna faktura z 30 września 2017 roku – dowód - zestawienie faktur (statement) z 1 października 2017 roku wraz z fakturami nr: (...),(...),(...), 0000238658, (...),(...),(...),(...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) , (...) wraz z załącznikami k. 95-96, 97-111. Na dzień 1 listopada 2017 roku zadłużenie pozwanego wobec powoda wynosiło (...) zł – dowód zestawienie faktur z 1 listopada 2017 roku wraz z fakturami nr (...), (...),(...),(...),(...),(...),(...),(...),(...),(...),(...),(...),(...),(...),(...), (...), (...) k.129-131, 132-150. Powód 1 grudnia 2017 roku wystawił zestawienie faktur obejmujące faktury wystawione w listopadzie 2017 roku oraz niespłaconą kwotę wcześniejszego zadłużenia. Zaległość na dzień 1 grudnia 2017 roku wynosiła łącznie (...)zł, przy czym opłaty zafakturowane w listopadzie 2017 roku to kwota (...)zł, zaś pozostała część to nieopłacone faktury z sierpnia 2017 ((...)zł), września 2017 ((...)zł) oraz października 2017 ((...)zł). Kwota (...)zł obejmowała również odsetki umowne za opóźnienie liczonymi od kwot: (...)zł (faktury wystawione w sierpniu 2017) oraz 34.711,95 zł (faktury wystawione we wrześniu 2017) dowód - zestawienie faktur z 1 grudnia 2017 roku wraz z fakturami nr (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...),(...),(...),(...),(...),(...),(...), (...), (...), (...), (...) oraz załącznikami k.174-176, 177-199. Po sporządzeniu zestawienia faktur z 1 grudnia 2017 roku pozwany zapłacił należność z tytułu faktur wystawionych w sierpniu 2017 roku, tj. kwotę (...)zł. W dniu 27 grudnia 2017 roku pozwany zapłacił należność wynikającą z faktur wystawionych we wrześniu 2017 roku, tj. kwotę (...)zł. Obie wpłaty zostały ujęte w rubryce „Payments” na 2 stronie zestawienia (statement) z 1 stycznia 2018 roku. Pozwany nie kwestionował tego, że zestawienie faktur za miesiąc wrzesień 2017, wystawione 1 października 2017 roku uwzględniało nową strukturę opłat, wynikającą z zawiadomienia z 8 czerwca 2017 roku i uiścił należność za wrzesień 2017 roku w pełnej wysokości dowód - zestawienie faktur (statement) z 1 stycznia 2018 roku k. 221-223. Pozwany zakwestionował wystawioną przez powoda fakturę VAT nr (...) z 18 grudnia 2017 roku i zażądał wyjaśnienia dlaczego został obciążony obowiązkiem zapłaty należności jednorazowo za okres od stycznia do października 2018 roku, doprecyzowania jakie konkretnie należności i z jakiego tytułu składają się na opłatę marketingową (Marketing Service Fee), potwierdzenia czy należność ujęta w fakturze VAT nr (...) obejmuje całość rozliczeń pomiędzy stronami z tytułu wypowiedzenia umowy oraz z jakiego powodu został obciążony obowiązkiem zapłaty opłaty

należności za październik 2018 roku – dowód - pismo z 28 grudnia 2017 roku k. 382. Powód 1 lutego 2018 roku skorygował należność za (...) za styczeń-wrzesień 2018 roku zamiast styczeń-październik 2018 roku o kwotę (...)zł brutto – dowód – korekta k. 316. Zestawienie zbiorcze z 1 stycznia 2018 roku obejmuje należności z faktur wystawionych w grudniu 2017 roku tytułem opłat należnych powodowi od pozwanego naliczonych za grudzień 2017 roku w kwocie (...)zł oraz zaległości w zapłacie opłat z faktur wystawionych w październiku 2017 ((...)zł) oraz listopadzie 2017 ((...)zł). Suma należności za grudzień 2017 roku obejmuje również skapitalizowane odsetki umowne za opóźnienie od kwoty (...)zł, tj. sumy opłat z faktur wystawionych we wrześniu 2017 roku. Kwota odsetek jest widoczna w zestawieniu (statement) jako faktura z tytułu „(...)” na 2 stronie zestawienia (statement). Kwota zadłużenia pozwanego wskazana na ww. zestawieniu z 1 stycznia 2018 roku ((...)zł) nie obejmuje opłaty z tytułu (...), która została umieszczona na oddzielnej fakturze zbiorczej i począwszy od zestawienia z 1 stycznia 2018 roku nie była umieszczana na zestawieniu zbiorczym statement – dowód - zestawienie faktur (statement) z 1 stycznia 2018 roku wraz z fakturami nr (...)2, (...),(...),(...),(...),(...),(...), (...),(...),(...),(...),(...),(...) oraz załącznikami k. 221-223, 224-236. Opłaty z tytułu (...) należne za okres od 1 stycznia 2018 do 15 września 2018 roku zostały ujęte na zbiorczej fakturze z 25 maja 2018 roku, doręczonej pozwanemu 14 czerwca 2018 roku o godz. 15:39 – dowód – faktura k. 260, potwierdzenie odbioru k. 261. Zestawienie zbiorcze z 1 lutego 2018 roku obejmuje faktury wystawione pozwanemu z tytułu pozostałych opłat naliczonych w styczniu 2018 roku. Powód wystawił pozwanemu faktury na łączną kwotę (...)zł, tytułem opłat wynikających z zawartej umowy oraz skapitalizowanych odsetek umownych, tj. odsetek naliczonych od kwoty (...)zł, tj. od kwot z faktur wystawionych w listopadzie 2017 roku. W dniu 3 stycznia 2018 roku pozwany zapłaciła powodowi należność za miesiąc październik 2017, tj. kwotę (...)zł – dowód -zestawienie faktur (statement) z 1 lutego 2018 roku wraz z fakturami nr (...) oraz załącznikami k.262-263, 264 -273. Zestawienie zbiorcze z 1 marca 2018 roku obejmuje faktury wystawione pozwanemu z tytułu opłat naliczonych w lutym 2018 roku. Powód wystawił pozwanemu faktury na łączną kwotę (...)zł, tytułem opłat wynikających z zawartej umowy oraz skapitalizowanych odsetek umownych od kwoty (...)zł tj. należności z listopada 2017 roku oraz od kwoty (...)zł tj. należności z grudnia 2017 roku – dowód - zestawienie faktur z 1 marca 2018 roku wraz z fakturami nr (...)k. 283 - 284, 285-288. Zestawienie zbiorcze z 1 kwietnia 2018 roku obejmuje faktury wystawione pozwanemu z tytułu opłat naliczonych w marcu 2018 roku. Powód wystawił pozwanemu faktury na łączną kwotę (...)zł, tytułem opłat wynikających z zawartej umowy – dowód - zestawienie faktur z 1 kwietnia 2018 roku wraz z fakturą nr (...)

oraz załącznikami k. 291-291, 293. Zestawienie zbiorcze z 1 maja 2018 roku obejmuje kwoty z faktur wystawionych w kwietniu 2018 roku tytułem opłat należnych powodowi od pozwanego naliczonych w marcu 2018 roku w kwocie (...)zł (pozycja Current), oraz zaległości w zapłacie opłat z faktur wystawionych w marcu 2018 ((...) zł - pozycja (...)), faktur wystawionych w lutym 2018 (834,68 zł - pozycja (...)) oraz faktur wystawionych w styczniu 2018 roku ((...)zł - pozycja (...)) – dowód - pismo pozwanego z 13 kwietnia 2018 roku k. 295-297, dowód wpłaty k. 298, zestawienie faktur z 1 maja 2018 roku wraz z fakturami (...)k. 299-300, k. 301-305. Zestawienie zbiorcze z 1 czerwca 2018 roku nie zawiera nowych faktur w związku z przeprowadzonym debrandingiem pozwanego oraz zaprzestaniem korzystania z systemów i funkcjonalności zapewnianych przez powoda. Powód nie skapitalizował należnych odsetek od kwoty (...)zł (statement z 1 lutego 2018) za okres od 1 kwietnia 2018, od kwoty 834,68 zł (statement z 1 marca 2018) za okres od 1 maja 2018 oraz od kwoty (...)zł (statement z 1 kwietnia 2018) za okres od 1 czerwca 2018 roku – dowód - zestawienie faktur z 1 czerwca 2018 roku k. 308. Pozwany został wezwany do zapłaty 7 lutego 2018 roku należności wynikającej z faktury nr (...), skorygowanej do kwoty (...)zł fakturą korygującą nr (...), pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową – dowód - pismo k. 310 - 312, faktura k. 315, faktura korygująca k. 316, potwierdzenie nadania k. 314.

Sąd Okręgowy ocenił materiał dowodowy:

Zgodnie z art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. strona zobowiązana jest dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i przedstawiać dowody. Ewentualne ujemne skutki nie przedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła spoczywającego na niej obowiązku – wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 1999 roku CKN 415/99. Skutkiem niewykazania przez stronę prawdziwości jej twierdzeń o faktach, ale tylko istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia strony zasadniczo nie będą mogły stanowić podstawy rozstrzygnięcia sporu. W myśl ogólnych zasad procesowych na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających dochodzone roszczenie – wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 1997 roku II CKN 531/97, zaś na stornie pozwanej obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje – wyrok Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2006 roku IV CSK 299/06.

Podkreślenia wymaga, że w sprawach należących do właściwości sądów gospodarczych podstawowe znaczenie dowodowe mają – co do zasady – dowody z dokumentów i dowody rzeczowe.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów urzędowych, a także niekwestionowanych dokumentach prywatnych. Powód udowodnił wysokość zobowiązania pozwanego składając wystawione pozwanemu faktury VAT. Pozwany nie zdołał zakwestionować skutecznie żądania powoda co do wysokości (art. 6 k.c.).

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka L.G. na okoliczność przebiegu negocjacji nad umową, w tym zapewnienia ze strony powoda, że istotne warunki umowy dotyczące opłat nie zostaną wprowadzone jednostronnie; faktu zakwestionowania przez pozwanego podstaw naliczania opłat marketingowych przez powoda za okres od 1 stycznia 2018 r. ustalenia, że system (...)warunkuje podpisanie i wykonanie umowy, a rezygnacja z systemu prowadzi do natychmiastowego rozwiązania umowy, odłączenia systemu (...)12 grudnia 2017 roku, a także wystąpienia z tego tytułu skutków w postaci wygaśnięcia umowy, a także na okoliczność treści pisma powoda z 8 czerwca oraz jego wykładni dokonanej przez pozwanego. Dowód z zeznań tego świadka nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia – art. 227 k.p.c. Nie była sporna okoliczność zakwestionowania przez pozwanego podstaw naliczania opłat marketingowych przez powoda za okres od 1 stycznia 2018 roku. Pozostałe okoliczności które swoimi zeznaniami miałyby potwierdzać świadek wynikają wprost z umowy podlicencyjnej z 1 stycznia 2015 roku. Zgodnie z treścią umowy, jej integralnej części – załącznik D, wszystkie opłaty zestawione w załączniku D podlegały rocznemu przeglądowi i korekcie za pisemnym powiadomieniem na 90 dni kalendarzowych przed ich dokonaniem ze strony powoda. Powód zatem miał prawo dokonać jednostronnej korekty opłat z 90 dniowym uprzedzeniem pozwanego, czego skutecznie dokonał. Natomiast z żadnego punktu umowy nie wynikała okoliczność, że system (...)warunkuje podpisanie i wykonanie umowy, a rezygnacja z systemu prowadzi do natychmiastowego rozwiązania umowy, a także okoliczność odłączenia systemu (...)12 grudnia 2017 roku, jako skutkująca wygaśnięcie umowy. Zeznania świadka na okoliczność wykładni pisma z 8 czerwca 2017 roku przez pozwanego nie mają znaczenia, skoro sam pozwany podnosił, że jego zdaniem, z treści tego pisma wynikało oświadczenie powoda o rozwiązaniu umowy z zachowaniem 180 dniowego okresu wypowiedzenia. Należy mieć także na uwadze przepis art. 247 k.p.c., a ocena, czy doszło do spełnienia przesłanek z tego przepisu przynależy sądowi. „Osnowę dokumentu stanowi treść oświadczeń woli, a zatem

dowodzenie, że zostały złożone oświadczenia woli sprzeczne z treścią dokumentu, stanowi dowód przeciwko osnowie dokumentu, zaś to, że dokument jest niekompletny i złożono oświadczenie woli, którego dokument nie zawiera, kwalifikuje się jako dowód ponad osnowę dokumentu. Dowodami tymi nie mogłaby więc żadna ze stron dowodzić, że danego oświadczenia nie złożyła albo że złożone przez nią oświadczenie miało inną treść (szerszą, węższą lub odmienną)...” - orzeczenie Sądu Najwyższego z 9 czerwca 1962 roku, 4 CR 758/61, OSNCP 1963, nr 6, poz. 136, LexisNexis nr 315994. Postanowienia umowy z 1 stycznia 2015 roku zostały sformułowane jednoznacznie i zrozumiale, nie sposób zatem przyjąć, aby którykolwiek z zapisów umowy naruszał interes indywidualny którejkolwiek ze stron. Charakter umowy i zasięg wynikających z niej skutków przesądza natomiast o braku jakiegokolwiek naruszeniu istotnego interesu społecznego. W niniejszej sprawie nie została zatem spełniona jedna z kumulatywnych przesłanek implikujących zastosowanie art. 247 k.p.c. tj. brak wystąpienia szczególnych okoliczności sprawy. Wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania ww. świadka na okoliczność zakwestionowania przez pozwanego legalności zbierania i przesyłania danych osobowych poprzez system (...), czy na okoliczność naruszania przepisów o ochronie danych osobowych przez powoda podlegał natomiast oddaleniu, jako zgłoszony na okoliczność faktów nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania pozwanego. Odwołując się do ugruntowanego stanowiska judykatury należy stwierdzić, że „obowiązek przesłuchania stron nie ma charakteru bezwzględnego i aktualizuje się wówczas gdy sąd uzna, że dotychczasowe wyniki postępowania dowodowego nie świadczą o wyjaśnieniu faktów istotnych dla rozstrzygnięcia. Zaniechanie przez sąd przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron nie stanowi naruszenia tego przepisu, jeżeli w ocenie tego sądu fakty istotne zostały już wyjaśnione. Kwestia konieczności przeprowadzenia dowodu z przesłuchania strony należy do zakresu swobodnej decyzji Sądu, opartej na analizie zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie jego spójności i zupełności” - tak wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2016 roku, V CSK 52/16, LEX nr 2186067, z dnia 18 lutego 2010 roku, II CSK 369/09, LEX nr 570129. Przedstawiciel pozwanego miał zeznawać na te same okoliczności na które pozwany zgłosił świadka L.G.. Te same zatem argumenty należy przywołać dla uzasadnienia oddalenia wniosku o przesłuchanie za pozwanego L.M.. Ponadto stanowisko pozwanego zawarte w piśmie z 15 września 2017 roku nie wymagało dodatkowych wyjaśnień. W przypadku umów

należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu - art. 65 § 2 k.c.. Strony wspólnie ustaliły w pkt 24.1 umowy podlicencyjnej, że wszelkie zmiany, poprawki, uzgodnienia i modyfikacje wersji umowy mają moc wiążącą wobec stron dopiero po ich sporządzeniu w formie pisemnej i podpisaniu w imieniu poszczególnych stron przez ich upoważnionych przedstawicieli. Zeznanie przedstawiciela pozwanego nie stanowi o „zgodnym zamiarze stron”. Są stanowiskiem wyłącznie pozwanego i to w sytuacji, w której pozwany jednoznacznie nie zamierzał pozostawać związany umową z 1 stycznia 2015 roku. Znał treść umowy i wiedział, że tylko powód może w myśl jej postanowień wypowiedzieć umowę z terminem krótszym niż mógł to zrobić pozwany. Zatem celowo twierdził, że potraktował pismo z 8 czerwca 2017 roku dotyczące korekty opłat jako wypowiedzenie umowy podlicencyjnej z 1 stycznia 2015 roku przez powoda i to mimo wyraźnego oświadczenia powoda, że takiego oświadczenia nie złożył. Słuchanie pozwanego nie doprowadziłoby zatem do wyjaśnienia okoliczności sprawy, które nie zostały wyjaśnione, bo zostały wyjaśnione. Służyłoby jedynie przedłużeniu postępowania.

Sąd Okręgowy zważył:

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia ma:

- 1) wypowiedzenie umowy podlicencyjnej z 1 stycznia 2015 roku,
- 2) upływ terminu wypowiedzenia,
- 3) wynikające z umowy uprawnienia oraz obowiązki stron wobec wypowiedzenia.

Ad. 1)

Z treści pisma powoda z 8 czerwca 2017 roku wynika jednoznacznie, że w piśmie tym brak jest oświadczenia powoda o wypowiedzeniu umowy podlicencyjnej zawartej 1 stycznia 2015 roku. Wypowiedzenie jest oświadczeniem złożonym przez jedną ze stron umowy, które dla swej skuteczności nie wymaga akceptacji drugiej strony. Skutki wypowiedzenia dotyczą przyszłości - umowa ulega rozwiązaniu w dniu upływu terminu wypowiedzenia. Możliwość wypowiedzenia umowy może wynikać zarówno z przepisów ustawy - art. 491 § 1 k.p.c., jak i z zawartych w tej umowie postanowień - art. 395 § 1 k.p.c.. Wypowiedzenie umowy, jako przejaw oświadczenia woli strony należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje - art. 65 § 1 k.c.. Stosownie do zapisów umowy – pkt 15.1 – wyjściowy okres obowiązywania umowy rozpoczyna się z dniem wejścia w życie podanym na początku umowy i jest to 1 stycznia 2015 roku i trwa przez okres 10 lat, chyba że umowa zostanie

rozwiązana wcześniej. Zgodnie z pkt 15.2 umowy powód mógł rozwiązać umowę z dowolnej przyczyny lub bez podawania jakiegokolwiek przyczyny za 180 dniowym pisemnym powiadomieniem przesłanym pozwanemu. Z treści pisma powoda z 8 czerwca 2017 roku nie wynika, jakkolwiek by tego pisma nie czytać, że powód zawiadamia pozwanego o rozwiązaniu umowy z dowolnej przyczyny lub bez podawania jakiegokolwiek przyczyny za 180 dniowym pisemnym powiadomieniem. Z treści pisma wynika przede wszystkim, że korekta struktury opłat została dokonana na podstawie załącznika D do umowy podlicencyjnej. W dalszej części pisma powód złożył pozwanemu propozycję zawarcia nowej umowy podlicencyjnej, której wzór przekazał pozwanemu do akceptacji. Nie sposób uznać, że złożenie pozwanemu propozycji zawarcia nowej umowy stanowi *de facto* wypowiedzenie umowy dotychczas obowiązującej. Taka interpretacja wykracza poza ramy interpretacji oświadczenia woli przyjęte w art. 65 § 1 k.c., tym bardziej, że pozwany zrozumiał złożoną propozycję i złożył oświadczenie 15 września 2017 roku o braku akceptacji dla nowej umowy. Nadto z treści pisma powoda z 8 czerwca 2017 roku nie wynika w ogóle, że powód w jakikolwiek sposób uzależnił dalszą współpracę z pozwanym od przyjęcia nowej treści umowy. Powód stanowczo zawiadomił i pouczył pozwanego – pismo z 10 października 2017 roku, że w razie odmowy zawarcia nowej umowy podlicencyjnej, zawarta 1 stycznia 2015 roku pozostaje w mocy, a także w kilku pismach, że nie złożył oświadczenia o wypowiedzeniu umowy podlicencyjnej z 1 stycznia 2015 roku, że nie wyraża zgody na rozwiązanie tej umowy za porozumieniem stron z 31 grudnia 2017 roku. Pozwany w takich okolicznościach nie mógł uznać, że powód jednak wypowiedział umowę i to z datą 31 grudnia 2017 roku. Pozwany w takich okolicznościach nie mógł uznać, że mimo stanowczego oświadczenia powód zwolnił pozwanego z obowiązku ponoszenia opłat, do płacenia których był zobowiązany do 15 września 2018 roku. Korekta opłat zawarta w piśmie z 8 czerwca 2017 roku nie mogła być oświadczeniem o wypowiedzeniu umowy. Nie tylko dlatego, że wyraźnie odwołuje się do zapisów załącznika D i przyznanego tam powodowi jednostronnego uprawnienia do korekty za pisemnym powiadomieniem na 90 dni kalendarzowych przed ich dokonaniem, czemu zadość czyni pismo z 8 czerwca 2017 roku. Także dlatego, że nie zawiera w ogóle oświadczenia o rozwiązaniu umowy za wypowiedzeniem 180 dni. Powód złożył niewiązącą ofertę zawarcia umowy, która dopiero po zawarciu przez obie strony zastąpiłaby umowę z 1 stycznia 2015 roku. Wynika to wprost z zapisu pkt 24.1 umowy podlicencyjnej. Bez znaczenia dla wygaśnięcia umowy pozostaje oświadczenie pozwanego z 6 września 2017 roku o „natychmiastowym zerwaniu umowy” w przypadku rezygnacji z (...). W żadnym postanowieniu umowy strony nie postanowiły o „natychmiastowym zerwaniu umowy” z tej

przyczyny. Natomiast w myśl pkt 15.3 f pozwany mógł rozwiązać umowę z dowolnego powodu lub bez podania przyczyny za 12 miesięcznym wypowiedzeniem na piśmie, z tym że zobowiązania płatnicze pozwanego wynikające z umowy pozostawały w mocy przez okres wypowiedzenia niezależnie od tego czy pozwany jest uprawniony do roszczeń i praw/korzyści wynikających z umowy. Powód nie skorzystał z uprawnienia do rozwiązania umowy podlicencyjnej, uznał, że to pozwany złożył oświadczenie o wypowiedzeniu stosownie do cyt. postanowienia umowy, a więc z 12 miesięcznym okresem wypowiedzenia. O takim rozumieniu i powołaniu wyraźnego postanowienia umowy pozwany był pouczony.

Ad. 2)

Powód nie wypowiedział, ani nie miał zamiaru wypowiedzieć umowy podlicencyjnej z 1 stycznia 2015 roku. Do rozwiązania umowy doszło z woli pozwanego, który w piśmie z 15 września 2017 roku oświadczył jednoznacznie, że proponuje zakończenie współpracy poprzez rozwiązanie umowy z dniem 31 grudnia 2017 roku, a wobec tego mogło to być rozwiązanie wyłącznie na mocy porozumienia stron. Jako że powód nie wyraził zgody na takie porozumienie do rozwiązania umowy mogło dojść jedynie, tak jak interpretuje to powód, w myśl zapisów umowy, tj. pkt 15.3 f na skutek wypowiedzenia dokonanego przez pozwanego z dniem 15 września 2018 roku. Zaproponowane przez powoda warunki nowej umowy podlicencyjnej nie zostały zaakceptowane przez pozwanego. Gdyby strony zawarły nową umowę licencyjną uzasadnione byłoby oczekiwanie, że obie strony zgodnie zakończą umowę z 1 stycznia 2015 roku. Pozwany nie może twierdzić, że bez nowej umowy zawarta przez strony 1 stycznia 2015 roku przestała ich wiązać. Skuteczność wypowiedzenia umowy przez pozwanego na podstawie pkt 15.3 f umowy na 15 września 2018 roku nie budzi wątpliwości Sądu. Bez gody powoda pozwany nie mógł inaczej dokonać wypowiedzenia umowy podlicencyjnej. Jednocześnie na podstawie tego samego postanowienia umowy zobowiązania płatnicze pozwanego, jako licencjobiorcy wynikające z tej umowy pozostawały w mocy również w czasie wypowiedzenia, niezależnie od tego czy pozwany był uprawniony do roszczeń czy korzyści wynikających z umowy. Zatem powód prawidłowo obciążył pozwanego opłatami wynikającymi z umowy podlicencyjnej w trakcie trwania wypowiedzenia tj. do 15 września 2018 roku.

Co do zarzutu pozwanego, że rezygnacja z systemu Two-Way Connectivity skutkuje natychmiastowym rozwiązaniem umowy, to stanowczo należy stwierdzić, że jest to stanowisko całkowicie oderwane od treści jasno brzmiącej umowy stron z 1 stycznia 2015 roku. Zgodnie bowiem z postanowieniem pkt 24.3 umowy odstąpienie od wybranych postanowień umowy nie stanowi odstąpienia od jakichkolwiek innych postanowień umowy.

Uprawnienie do rozwiązania umowy z powodu nieważności części warunków umowy z pominięciem okresu wypowiedzenia zostało zastrzeżone wyłącznie dla powoda – pkt 24.7 umowy. Informacja powoda w piśmie z 6 września 2017 roku, że rezygnacja z (...) prowadzi do natychmiastowego zerwania umowy podlicencyjnej nie oznaczała, że to natychmiastowe zerwanie umowy z chwilą odłączenia systemu (...) następuje niejako automatycznie. Inne są bowiem zapisy umowy, które przewidują, że musi być złożone oświadczenie i to wyłącznie powoda o takim natychmiastowym zakończeniu umowy. Powód wyraźnie zawiadomił pozwanego, że nie odstępuje od umowy, ani jej nie wypowiada w piśmie z 10 października 2017 roku odpowiadając na wszelkie wątpliwości i zarzuty pozwanego. Sam pozwany nie był do końca pewien czy powód wymagając przekazywania danych osobowych gości hotelowych nie narusza przepisów ustawy o ochronie danych osobowych i próbował uzyskać odpowiedź urzędu. Sąd odmówił zawieszenia postępowania na tej podstawie, tym bardziej, że jak się okazało Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych odmówił udzielenia odpowiedzi pozwanemu. Zarzut pozwanego, że w tej części tj. korzystania przez powoda z systemu (...) jest nieważna nie jest skuteczny. Nawet hipotetycznie zakładając, że umowa w tym zakresie jest nieważna, nie ma to znaczenia dla pozostałych jej postanowień, w tym nakładających na licencjobiorcę obowiązek uiszczania opłat w czasie trwania wypowiedzenia.

Ad. 3)

Umowa z 1 stycznia 2015 roku przewidywała dokonanie przez powoda jednostronnej korekty opłat, za wcześniejszym, pisemnym powiadomieniem o tym podlicencjobiorcy. Zgodnie z tą umową pozwany zobowiązał się uiszczać opłatę z tytułu (...) na podstawie comiesięcznych faktur wystawianych przez powoda. W oparciu o postanowienia umowy powód zatem był uprawniony do naliczenia opłaty „(...)” od daty wejścia w życie korekty opłat do końca okresu wypowiedzenia umowy tj. od 1 września 2017 roku do 15 września 2018 roku. Powód obliczył tę opłatę prawidłowo według nowej stawki 18.516,00 zł za okres wypowiedzenia umowy przez pozwanego (od 15 września 2017 roku do 15 września 2018 roku), a więc za 12 miesięcy okresu wypowiedzenia. Opłata z tytułu (...) była umieszczana w zestawieniach (statement) i została opłacona przez pozwanego za okres do końca grudnia 2017 roku. W tym miejscu podkreślić należy, że w ten sposób pozwany zaakceptował korektę opłaty dokonaną przez powoda 8 czerwca 2017 roku, płacąc (...) w nowej wysokości za miesiące wrzesień, październik, listopad i grudzień 2017 roku. Od stycznia 2018 roku pozwany odmówił zapłaty, wobec tego do zapłaty pozostała opłata z tytułu (...) za pełne 8 miesięcy okresu wypowiedzenia (8 x 18.516,00 zł, razem 148.128,00 zł) oraz proporcjonalnej części (...) za ostatnie 15 dni okresu wypowiedzenia we wrześniu 2018 roku (18.516,00 zł

miesięcznie = 617,20 zł dziennie, a 617,20 zł dziennie x 15 dni = 9.258,00 zł). Pozwany zobowiązany jest do uiszczenia na podstawie umowy z 1 stycznia 2015 roku łącznej opłaty z tytułu (...)w wysokości 157.386,00 zł za okres od 1 stycznia 2018 roku do 15 września 2018 roku.

Termin wymagalności roszczenia powoda w tym zakresie to 14 czerwca 2018 roku i wynika z umowy – pkt 15.5 zdanie drugie oraz pkt 14.2. Powód skorzystał z uprawnienia przyznanego mu w tym postanowieniu umowy, w konsekwencji opłata zawarta w fakturze z dnia 25 maja 2018 roku stała się wymagalna natychmiast, ale została doręczona pozwanemu 14 czerwca 2018 roku. Z treści umowy w pkt 14.2 strony postanowiły, że wszelkie opłaty są wymagalne i płatne **w ciągu 30 dni kalendarzowych od daty wystawienia faktury**. Od rozliczeń nie uregulowanych **w ciągu 60 dni od daty wystawienia faktury** naliczane będą odsetki w wysokości nie większej niż 18% w skali roku. Zatem odsetki od kwoty 157.386,00 zł powód prawidłowo naliczył po 60 dniach od daty doręczenia pozwanemu tej faktury i nie opłacenia jej, a więc od 14 sierpnia 2018 roku.

Uwzględnieniu w całości podlegało również roszczenie powoda zapłaty kwoty 8 034,05 zł, stanowiącej sumę opłat licencyjnych naliczonych przed skorzystaniem przez niego z uprawnienia do przyspieszenia terminu wymagalności opłat licencyjnych wynikających z umowy. Są to nieuiszczone przez pozwanego opłaty, wyszczególnione w zestawieniu (statement) z 1 czerwca 2018 roku jako zadłużenie wymagalne od 30 dni w kwocie 334,30 zł, od 60 dni w kwocie 88,00 zł, od 90 dni w kwocie 834,68 zł, a także zadłużenie wymagalne od ponad 120 dni (120 days & over) w kwocie 6.777,07 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 18 % w skali roku.

Uwzględniając roszczenie powoda w zakresie żądanych odsetek, Sąd miał na uwadze art. 7 ust 1 ustawy z 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2013 roku poz. 403 ze zm.). Zgodnie z treścią art. 481 § 2² k.c. wysokość odsetek umownych za opóźnienie nie może przekraczać dwukrotności odsetek ustawowych. Wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych jest sumą stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 8 punktów procentowych. Zatem stawka tych odsetek wynosi 9,5% w stosunku rocznym. Odsetki maksymalne będą dwukrotnością tejże stawki i będą stanowiły 19 %. Żądanie powoda zasądzenia odsetek w wysokości 18 % od żądanych kwot pozostaje zatem w pełni zasadne i zgodne z cytowanymi przepisami.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. obciążając nimi pozwanego, jako stronę przegrywającą w całości. Na koszty poniesione przez powoda składają się: opłata

od pozwu w kwocie 8.272,00 zł, kwota 5.040,00 zł tytułem opłat za czynności radcy prawnego stosownie do § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 265 j.t.). wraz z opłatą skarbową 17,00 zł od pełnomocnictwa.

SSO Ewa Dietkow

Zarządzenie:

odpisy wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. stron zgodnie z ich wnioskami.